

Պ Ա Տ Ր Ա Ն Ա Ս Փ Ո Փ Ա Ն Ք

Աշունը կու լա՛յ պատժուեալին յապ,
Զիք-եմիները կը դռան ցուրտէն.
Երկնի-դռները ամեն կողմէ փակ,
Անձրեւ ու մըշուշ, երկինք քախծադէմ: 7

Իմ սըրտիս մէջ ալ աշուն է իջեր,
— Հովերու վայիւն, անձրեւ ու մըշուշ—
Բարձունքի կարօտն ա՛լ զիս չի կանչեր,
Մեկնած եմ ամեն երազ, իդձ ու յոյս:

Սիրտըս, դուռը գոց, անվերջ կը սըգայ,
Զերդ որդեկորոյս մայր մը վըշտագին.
Դուրսը՝ անձրեւը մերթ կը հեկեկայ
Ու կը մասնակցի կարծես իր սուգին:

Սիրտ իմ ըսպատ, սիրտ իմ մի սըգա,
Վազը՝ գարունը նորէն պիտի գայ.
Լեռները նորէն մեզ պիտի կանչեն,
Զըրերը նորէն հեքեքաք մըրմընջեն,
Սիւքերը սիրոյ երգեն շըշընջեն,
Պիտի մանկանաս, սիրտ իմ, դուն նորէն,
Քեզ ծոցըս առած մեղմիկ օրօրեմ,
Պատրանքի քեռով լեռները նախքենք:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

*Տարիներ առաջ, այս բանաստեղծութիւնը հրատարակուած է «Սիւնի
մէջ» առանց մէջտեղի երկու տուներուն, որոնք եթէ բան մը չեն աւելցներ ա-
նոր արժէքին վրայ, դէթ կ'ամբողջացնեն դրոշմ:*

Մ. Մ.